

100. rocznica urodzin Kazimierza Górskiego

We wtorek (2.03) przypada 100. rocznica urodzin jednej z najwybitniejszych postaci w historii polskiego sportu, słynnego trenera piłki nożnej – Kazimierza Górskiego. Pod jego wodzą, Reprezentacja Polski odniosła wiele cennych sukcesów, z których najważniejszym było zajęcie po wspaniałej grze – 3. miejsca w Mistrzostwach Świata w 1974 roku rozegranych w Niemczech.

Kazimierz Górski urodził się we Lwowie – 2 marca 1921 roku. W tym mieście zaczynał swoją piłkarską karierę – w RKS (Robotniczym Klubie Sportowym) Lwów. Występował na pozycji napastnika. Od najmłodszych lat wyróżniał się na boisku szybkością, zwinnością i sprytem. Z tej racji otrzymał boiskowy pseudonim „Sarenka”.

We Lwowie przebywał do 1944 roku. Wówczas zgłosił się ochotniczo do wojska. Na szczęście los oszczędził mu wojennych przeżyć na froncie, gdyż trafił do CWKS (Centralnego Wojskowego Klubu Sportowego) Legia Warszawa. W jej barwach występował w latach: 1945 – 1953, w tym rozgrywkach o mistrzostwo Ekstraklasy. W drużynie Legii rozegrał 81 meczów strzelając 34 gole.

Jako zawodnik warszawskiego klubu wystąpił 1 raz w Reprezentacji Polski – w 1948 roku w meczu z Danią.

Opiekun Reprezentacji Białegostoku

Jeszcze będąc zawodnikiem Legii, łączył grę jako piłkarz z pierwszymi swoimi zajęciami jako trener. Na wstępie swojej szkoleniowej drogi opiekował się z ramienia PZPN (Polskiego Związku Piłki Nożnej) różnymi drużynami młodzieżowymi, w tym Reprezentacją Okręgu Białostockiego!

Miało to miejsce na tzw. turnieju centralnym juniorów, jaki PZPN zorganizował w lipcu 1952 roku we Wrocławiu dla poszczególnych reprezentacji okręgowych. I tak się złożyło, że młodzi białostoczanie, trenowali i grali w tym turnieju pod wodzą przydzielonego im przez piłkarską centralę – Kazimierza Górskiego. Czynili do z dobrym skutkiem, gdyż okazali się sensacją tych rozgrywek, zajmując wysoką 5. lokatę, pokonując m.in. bardzo silne zespoły – Warszawy (2:0) i Łodzi (2:1). Nic więc dziwnego, iż w swojej biografii trener Górski ze szczególnym sentymentem wspominał ten początek swojej szkoleniowej pracy.

Lublinianka kontra Mazur Elk

W innej roli Kazimierz Górski pojawił się w naszym regionie latem 1963 roku. Był on wówczas trenerem Lublinianki Lublin, która w eliminacjach o awans do II Ligi rywalizowała m.in. z mistrzem Okręgu Białostockiego – Mazurem Elk (to miasto należało wtedy do geograficznego obszaru woj. białostockiego).

Obydwa spotkania tych klubów zakończyły się wygraną drużyny prowadzonej przez trenera Górskiego. A komplet punktów zdobytych przez Lubliniankę w dwumeczu z Mazurem okazał się dla niej bardzo cenny, gdyż awansując do II Ligi, 2. w tabeli swojej

eliminacyjnej grupy – Warszawiankę Warszawa, lublinianie wyprzedzili zaledwie o jedno „oczko”.

W zasięgu Telewizji ZSRR

Z kolei w czerwcu 1970 roku, jak to wspomina z humorem w swojej biografii Kazimierz Górski, spędził on 3 tygodnie w Białymstoku, wykorzystując fakt, że ówczesne województwo białostockiego leżało... w zasięgu odbioru Telewizji Radzieckiej.

Otóż w tym czasie trwały w dalekim Meksyku – Piłkarskie Mistrzostwa Świata, z których transmisji nie przeprowadzała niestety Telewizja Polska, ale czyniła to telewizja naszego wschodniego sąsiada. Na zaproszenie działaczy klubu Gwardia Białystok, przybyli więc do naszego miasta przedstawiciele PZPN, w tym i trener Górski, będący wówczas szkoleniowcem Młodzieżowej (do lat 23) Reprezentacji Polski, aby w gościnnych obiektach gwardyjskiego klubu oglądać na żywo, na kanale TV ZSRR, transmisje z Mundialu-1970.

Medale na Mistrzostwach Świata i Olimpiadach

Następne Mistrzostwa Świata – w 1974 roku, to były już niezapomniane chwile wspaniałego, piłkarskiego święta, jakie zafundowała kibicom sportowym w Polsce niezapomniana drużyna prowadzona przez Kazimierza Górskiego.

Jego piłkarze okazali się rewelacją tego turnieju, sięgając niespodziewanie, ale w pełni zasłużenie po 3. miejsce. W pamięci wielu sympatyków piłki nożnej, na trwałe zapadła znakomita gra „biało-czerwonych” w zwycięskich meczach z takimi piłkarskimi, światowymi potentatami, jak 3:2 z Argentyną, 2:1 z Włochami i 1:0 z Brazylią.

Oprócz tego sukcesu, rangę wspaniałego warsztatu szkoleniowego Kazimierza Górskiego podnosi fakt, iż piłkarska Reprezentacja Polski była w I połowie lat 70. wciąż obecna w gronie medalistów Igrzysk Olimpijskich. Prowadzona przez niego drużyna zdobyła w tej rywalizacji kolejno dwa medale – złoty w 1972 roku w Monachium (po zwycięstwie 2:1 w finale z Węgrami) i srebrny w 1976 roku w Montrealu (porażka 1:3 z NRD).

Honorowy Prezes PZPN

Po Olimpiadzie w Montrealu trener Górski zakończył swoją pracę z Reprezentacją Polski. Wyjechał wówczas do Grecji, gdzie odnosił cenne sukcesy z tamtejszymi zespołami klubowymi. Prowadząc takie drużyny jak – Panathinaikos Ateny, Olympiakos Pireus i AGS Kastoria, zdobywał z nimi, bądź Mistrzostwo, bądź Puchar Grecji.

Po powrocie w połowie lat 80 do kraju, nie pracował już jako trener, ale skutecznie udzielał się jako działacz piłkarski, w tym w latach: 1991 – 1995 był Prezesem Polskiego Związku Piłki Nożnej. Po upływie tej kadencji przyznano mu zaszczytny tytuł Prezesa Honorowego tej ważnej organizacji sportowej.

W 1996 roku za wybitne zasługi w działalności na rzecz kultury fizycznej został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. W 2001 roku otrzymał najwyższe odznaczenie Międzynarodowej Federacji Piłkarskiej - Złoty Medal Zasługi

FIFA. Przed nim tego zaszczytu dostąpiło tylko 40 osób - koronowane głowy, politycy, sławni piłkarze.

Zmarł 23 maja 2006 roku w Warszawie.

Jerzy Górkó

red.: Cezary Rutkowski

